

Bontják a színházat

Bontják a színházat. Bezárt. Elköltözik fél évszázados ideiglenes állomáshe-lyéről. Átmeneti szállás volt ugyan a Népszínház kiszolgált épülete, de az én gene-rációom számára a Nemzeti Színház.

Meghatott szavak illenek ide. Utólszor gördül le a függöny... elhal az utolsó látogató lépéseinek a zaja... csend honol az épületben, várva a csákányütéseket... Meg ilyesmi: eltűnik az óra, ahol hétre lehet várni valakit, ott, ahol a hatos megáll. Kész sablonok kínálóznak egy ilyen alkalomra. Fel lehet idézni az épület történelmének nagy árnyait, jelentős pillanatait.

De ne tegyük.

Minden temetésen önmagunkat siratjuk. S ha lebontják a színházat, egy kicsit min-ket is lebontanak vele. Tudom, lesz új épület, szebb, mint a régi, modern, nagy-szerű, olyan, amilyen dukál a nemzet első színházának. De az már egy másik gene-ráció színháza lesz. Új iskolásoknak igér-keznek ott emlékek, olyanok, mint az én emlékeim. Tizenegy évesen még jártam a kakasülőre. Hatvan fillérért néztem va-sárnap délután a Tragédiát, meg az Orosz kérdést. Láttam Bajor-Titániát és Somlay-Leart. S emlékszem, később, egy kánikulai délre, amikor a félhomályos nézőtérre be-szöktem, és hátul, a legutolsó sorból néz-tem Rátkai Márton, amint próbálta a Re-vizor polgármesterét. Azután vége lett a próbának. Éjjel meghalt Marci bácsi, és én nem láttam többé: a temetésre sem men-tem ki. Nem szeretek temetésre járni. Az ember, ha temetni akar, temessen magá-ban, egyedül.

A színház temetésére sem mentem el. A

Budapestre vonatkozó újságcikkek			
Szerző: <i>Malinai S. Péter</i>		Tárgy: <i>792</i>	
Cím: <i>Bontják a színházat</i>		Oszályozás	
Forrás: <i>Tribün</i>		<i>Nemzeti Színház</i>	
(Hely)	<i>1964. júl. 7.</i>		
(Idő)			
	(Köt. v. füz.)	Személy	
	(Oldal)	Helyszám	

Lear királyt játszották...

Lear királyt játszották, 1964. június 28-án, vasárnap este. Nem tudtam volna végignézni.

Kicsit talán több is volt ez, mint egy színház. A színház volt számomra. Tíz éven keresztül minden darabot láttam itt. Ezeken az előadásokon nőtem fel és szerettem meg azt a furcsa, részegítő, sok munkát igénylő bolondos-komoly intézményt, amit színháznak neveznek. Egy kicsit ő nevelt engem.

Sok minden köt ehhez az épülethez. Itt dolgozott anyám. Itt, egy Shakespeare-előadás alatt jöttem rá, hogy akivel a premiért nézem, abba rettenetesen szerelmes vagyok. (Talán Shakespeare figyelmeztett.) A színészbüfében ebédeltem főiskolai éveim alatt, ha nem volt pénzem. Itt vizsgáztam. Az irodában védtem meg a diplomadolgozatomat.

Lehetne most előadások forró színeit, bukkások nyirkos undorát, vendégszínházok kábulatát idézni. Minek? Mindenkinek vannak emlékei innen. S tudom, ha majd a földalatti lépcsőjén megyünk lefelé, sokunkban lesz egy kis nosztalgia a régi színház iránt. Ami itt volt, de már — nincs.

Molnár G. Péter